

чальних, провідних, локомотивно–тінізуючих на даний час відрізняється тим, що знаходиться під тінізуючим впливом паразитарної елітної економіки. У той же час ця провідна форма отримує потужний синергетичний вплив від історично вихідних, архаїчних, які утворюють спільний, потужний синергетичний вплив на тіньові процеси.

Список використаних джерел

1. Предборський В.А. Детінізація економіки у контексті трансформаційних процесів / В.А. Предборський. – К.: Кондор. – 614 с.
2. Предборський В.А. Тіньова економіка як фактор нерівномірності економічного розвитку / В.А. Предборський // Формування ринкових відносин в Україні: зб. наук. пр. Наук.–досл. ін–ту Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. – 2011. – Вип. 6. – С. 13–18.
3. Предборський В.А. Перерозподіл власності та влади як функція тіньової економіки / В.А. Предборський // Формування ринкових відносин в Україні: зб. наук. пр. Наук.–досл. ін–ту Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. – 2012. – Вип. 1. – С. 3–6.

4. Свідзінський А.В. Синергетична концепція культури / А.В. Свідзінський. – Луцьк: ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2009. – 696 с.
5. Предборський В.А. Тінізаційні властивості елітної структури українського суспільства / В.А. Предборський // Формування ринкових відносин в Україні: зб. наук. пр. Наук.–досл. ін–ту Міністерства економічного розвитку і торгівлі України. – 2012. – Вип. 6. – С. 10–14.
6. Малиновський В.Я. Державне управління / В.Я. Малиновський. – К.: Атіка, 2003. – 576 с.
7. Гальчинський А. Суперечності реформ: у контексті цивілізаційного процесу / А. Гальчинський. – К.: Українські пропілеї, 2001. – 320 с.
8. Мостова Ю. Від кого – щит? // Для кого – меч? / Ю. Мостова // Дзеркало тижня. – 2005 (18 черв.). – С. 3.
9. Яценко Н. Олександр Пасхавер: «Корупційне суспільство має шанс стати багатим. Суспільство, в якому порушуються права власності, не стане багатим ніколи» / Н. Яценко // Дзеркало тижня. – 2005 (4 черв.). – С. 6.
10. Соболев Є. Анатолій Кінах: У влади є шанси виграти вибори / Є. Соболев // Дзеркало тижня. – 2003 (21 черв.). – С. 2.

М.Д. БІЛИК,
д.е.н., професор, Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана,
М.В. СОКОЛОВ,
студент, Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана

Державно–приватне партнерство у світі та його використання в Україні

У статті висвітлюється становлення та розвиток інституту державно–приватного партнерства в Україні, його основні компоненти; світовий досвід поширення різних форм державно–приватного партнерства; виокремлюються проблеми та обґрунтовуються пропозиції щодо підвищення його ролі в активізації інвестиційної діяльності у вітчизняній економіці.

Ключові слова: державно–приватне партнерство, інвестиційна діяльність, ризики, інфраструктурні проекти, концесія, соціально–економічний розвиток.

В статье рассматривается становление и развитие института государственно–частного партнерства в Украине, его основные компоненты; мировой опыт распространения разных форм государственно–частного партнерства; выделяются проблемы и обосновываются предложения по повышению его роли в активизации инвестиционной деятельности в отечественной экономике.

Ключевые слова: государственно–частное партнерство, инвестиционная деятельность, риски, инфраструктурные проекты, концессия, социально–экономическое развитие.

The article highlights the formation and development of the institute of public–private partnership in Ukraine, its main components, the global experience of different forms of public–private partnership, singles out the problem and

justified proposals to increase its role in investment activity in the domestic economy.

Keywords: public–private partnerships, investment, risk, infrastructure projects, concession, socio–economic development.

Постановка проблеми. Інститут державно–приватного партнерства (далі – ДПП) виступає важливим інструментом активізації інвестиційної діяльності, розбудови інфраструктурних об'єктів, підвищення ефективності управління державної власності на основі зміцнення довіри між державою і приватним інвестором. Рівень розвитку цього інституту є відображенням довіри між підприємницькими структурами та органами державної влади всіх рівнів. У тих країнах, де ці відносини набули достатньої зрілості, ефективність і результативність такої взаємодії є достатньо стійкою та високою. В нашій країні розвиток ДПП знаходиться у стані формування. Виявлення найбільш перспективних і продуктивних його форм в Україні, за яких забезпечується баланс інтересів держави та приватного інвестора, є необхідним, що визначає актуальність даної статті.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Питання ДПП привертають увагу все більшого кола науковців, як вітчизняних, так і зарубіжних, які акцентують увагу на розподілі та управлінні ризиками при реалізації проектів на заса-

дах ДПП (О. Длугопольський [2], Н. Дутко [3], І. Богдан [1]). О. Москаленко досліджує форми ДПП у галузях високих технологій і виокремлює можливості їхнього впровадження в Україні [6]. Т. Єфименко, Є. Черевиков, К. Павлюк висвітлюють роль інституту ДПП у забезпеченні інституційної трансформації на основі сприяння суспільному діалогу та розвитку громадянського суспільства [5]. Незважаючи на значне висвітлення питань ДПП, багато аспектів не знайшли свого висвітлення, а деякі носять постановочний характер. Це пов'язано зі змінами, що відбуваються у вітчизняному інституційному середовищі, та динамізмом глобалізаційних економічних суперечностей.

Мета статті – дослідити стан розвитку інституту ДПП в Україні та запропонувати заходи щодо підвищення його дієвості в управлінні інвестиційними проектами, враховуючи світовий досвід.

Виклад основного матеріалу. Державно–приватне партнерство є ефективним інструментом соціально–економічного розвитку країни, засобом залучення приватних коштів у інвестиційні проекти. Широке запровадження в Україні ДПП передбачено Програмою економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава», Програмою розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності та реалізацією національних проектів.

Сутність ДПП полягає у співробітництві між державою та приватним сектором (Public–private Partnership – PPP). За кордоном під державно–приватним партнерством розуміють широке коло бізнес–моделей і відносин. Цей термін застосовується при використанні ресурсів приватного інвестора для задоволення суспільних потреб, у тому числі і в науковій сфері.

У теорії суспільного вибору Дж. Бьюкенена ДПП за сутнісними та функціональними ознаками є одночасно інститутом і економічним, і політичним. Політичні та економічні складові виступають як передумови, що взаємодіють одна з одною і постійно переходять одна в іншу. Інститут ДПП є політичним методом втручання держави в ринкову економіку з позицій її стимулювання, активізації інноваційно–інвестиційних процесів.

ДПП доцільно розглядати на двох рівнях економіки. Відповідно до поведінкового аспекту партнерство держави та приватного сектору на макрорівні слід розглядати як інститут стратегічної взаємодії з метою розв'язання суспільно значущих завдань для забезпечення конкурентоспроможного соціально–економічного розвитку країни. На мікрорівні

стратегічна взаємодія держави та приватного сектору виявляється у процесі реалізації конкретних інвестиційних проектів в реальному секторі економіки [5, с. 40–41].

Згідно із Законом України державно–приватне партнерство визначається як співробітництво між органами державної влади, місцевого самоврядування та суб'єктами підприємницької діяльності за винятком державних та комунальних підприємств, що здійснюється на основі договору [7, ст. 1].

Державно–приватному партнерству притаманні такі ознаки:

- довготривалість відносин (від 7 до 30 років);
- передача приватному партнеру частини ризиків при здійсненні державно–приватного партнерства;
- заборона переходу до приватного партнера права власності на об'єкт державно–приватного партнерства протягом усього строку здійснення такого партнерства;
- внесення приватним партнером інвестицій в об'єкти партнерства з джерел, не заборонених законодавством.

Такий підхід до розуміння ДПП у цілому відповідає загальноновизначаним вимогам, зокрема принципам, сформульованим Європейською Комісією у Зеленій книзі: тривалий термін реалізації проекту; співробітництво між державним і приватним партнерами на всіх етапах його реалізації; співфінансування проекту; розподіл відповідальності і ризиків [2, с. 77].

Метою ДПП є забезпечення вищої ефективності реалізації проекту, ніж у разі його здійснення лише державою.

Відмінною особливістю ДПП є те, що воно базується на спільній зацікавленості партнерів у ефективній реалізації інвестиційного проекту, ґрунтуючись на угоді про розподіл завдань та ризиків. Отже, ДПП забезпечує реалізацію інтересів обох партнерів (рис. 1).

Основними причинами поширення ДПП у світовій практиці є:

- невідповідність ринкової інфраструктури та екологічних умов зростаючим потребам економіки та суспільства;
- обмеженість можливостей фінансування, зокрема інвестиційних проектів в об'єкти інфраструктури [5, с. 37].

Договори в рамках здійснення ДПП згідно з чинним законодавством України можуть укладатися у формах: концесії; про спільну діяльність; про розподіл продукції та інші.

Найпоширенішою формою ДПП у світі є концесійні договори. Перевагою концесії є те, що приватний партнер зацікавлений в ефективному функціонуванні підприємства і здійсненні інвестицій, а держава – в тому, що завдяки концесії вирішуються соціально–економічні проблеми. Окрім того, право власності на здане в концесію майно залиша-

Таблиця 1. Переваги державно–приватного партнерства

Для держави	Для приватного бізнесу
Активізація інвестиційної діяльності	Залучення бюджетних коштів до проекту
Ефективне управління майном	Доступ до раніше закритих сфер економіки (наприклад, житлово–комунальне господарство)
Економія бюджетних коштів	Розширення можливостей отримання пільгових кредитів під державні гарантії
Підвищення ефективності інфраструктури	Поліпшення роботи з державними дозвільними органами
Збереження та створення робочих місць	Підвищення статусу проекту завдяки участі держави як партнера
Оптимізація розподілу ризиків	
Рівний діалог між владою та бізнесом	

МАКРОЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

ється у держави, а створений концесіонером (приватним інвестором) об'єкт після завершення контракту (25–50 років) переходить у державну власність. У рамках концесії здійснюються довгострокові інвестиційні програми зі створення автомагістралей, телекомунікацій, водогонів тощо.

ДПП може застосовуватися у всіх видах господарської діяльності, за виключенням тих, які відповідно до закону можуть здійснюватися виключно державними підприємствами, установами, організаціями. Зазначимо, що у різних країнах існує широкий спектр форм співпраці у рамках ДПП. Проте на практиці частіше застосовується вужчий підхід, коли ДПП розглядається як рівноправне взаємовигідне співробітництво між державою і приватним бізнесом у процесі розбудови інфраструктури та надання публічних послуг за умови розподілу ризиків і відповідальності. Тобто держава свідомо обмежує кількість сфер та форм реалізації ДПП, що дозволяє ефективно використовувати державні ресурси та спрямовувати їх на вирішення найгостріших проблем.

У країнах Європи механізм ДПП найчастіше використовується для створення й обслуговування інфраструктурних об'єктів. На першому місці посідають об'єкти охорони здоров'я, на другому – освіти, на третьому – автошляхи.

Так, у Великій Британії більшість проектів на засадах ДПП реалізуються у медицині, освіті, транспортному секторі, сфері переробки відходів та в секторі житлово-соціального найму. Більшість з них здійснюється органами місцевої влади.

У Канаді значна кількість проектів ДПП виконується в таких сферах, як охорона здоров'я, освіта, енергетика, транспорт, захист довкілля, водопостачання та водовідведення, рекреаційні об'єкти.

Однією з особливостей партнерства у Франції є забезпечення балансу між державними великими і малими проектами, які впроваджує місцева влада. Країна має велику практику ДПП у сфері інфраструктури, зокрема спорудження медичних закладів, побудова швидкісних автомагістралей та оновлення мережі водопостачання.

У США проекти ДПП реалізуються переважно в об'єкти природоохоронної діяльності, життєзабезпечення сільських населених пунктів. У Греції, Іспанії, Португалії, Ірландії, Нідерландах проекти ДПП охоплюють переважно транспортну інфраструктуру та житлово-комунальне господарство на основі договорів концесії [1, с. 59; 3, с. 2–3].

Досвід використання механізму державно-приватного партнерства свідчить, по-перше, що він є одним із найбільш перспективних та ефективних інструментів регіонального економічного і соціального розвитку, по-друге, воно є результативним у середовищі зі стабільною політикою. Дуже важливо, щоб держава чітко знала і визначала те, що вона хоче.

Враховуючи світовий досвід і обмежені фінансові можливості української держави для забезпечення ефективного запровадження механізму ДПП, принаймні на початковому етапі, доцільно зосередитися на реалізації проектів такої співпраці у кількох сферах виключно на договірних засадах із подальшим їх розширенням по мірі зростання зрілості партнерів до такого співробітництва.

В Україні протягом тривалого часу формувалися правові засади для розвитку окремих форм ДПП. Нині законодавчу базу розвитку ДПП становлять: Конституція України, Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України, закони України, серед яких: «Про державно-приватне партнерство», «Про угоди про розподіл продукції», «Про концесії», «Про концесії на будівництво і експлуатацію автомобільних доріг», «Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів централізованого водо-теплопостачання і водовідведення, що перебувають у комунальній власності».

Окремі питання розвитку ДПП регулюються нормативними документами Кабінету Міністрів України, центральних та місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. Загалом лише на загальнодержавному рівні налічується кілька десятків нормативних актів, що безпосередньо регулюють утворення та функціонування ДПП.

Таблиця 2. Розвиток нормативно-правової бази державно-приватного партнерства прямої дії в Україні

Закони України	Зміст
Про концесії від 16.07.99 №997–XIV	Визначає поняття та правові засади регулювання відносин концесії державного та комунального майна з метою підвищення ефективності його використання і забезпечення потреб громадян України у товарах (роботах, послугах)
Про угоди про розподіл продукції від 14.09.99 №1039–XIV	Регулює відносини, що виникають у процесі укладення, виконання та припинення дії угод про розподіл продукції щодо пошуку, розвідки та видобування корисних копалин у межах території України, її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони
Про концесії на будівництво і експлуатацію автомобільних доріг від 14.12.99 №891–VI	Визначає особливості будівництва та/або експлуатації автомобільних доріг загального користування на умовах концесії
Про державно-приватне партнерство від 01.07.2010 №2404–VI	Визначає правові, економічні та організаційні засади взаємодії держави та приватних партнерів, регулює відносини, пов'язані з підготовкою, виконанням і розірванням договорів, які підписуються в рамках ДПП, а також установлює гарантії дотримання прав і законних інтересів суб'єктів цих договорів
Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів централізованого водо- і теплопостачання і водовідведення, що перебувають у комунальній власності від 21.10.2010 №2624–VI	Передбачено спрощений порядок передачі в оренду чи концесію зазначених об'єктів, встановлення умов захисту капіталовкладень приватного інвестора

Відзначимо, що нормативно-правова база регулювання ДПП в Україні є складною, багаторівневою і забюрократизованою, що в умовах високого рівня корупції створює ризики використання цього механізму для активізації інвестиційної діяльності. Можна стверджувати, що це є одним із чинників відсутності реалізованого інвестиційного проекту ДПП, незважаючи на значну зацікавленість з боку потенційних приватних партнерів.

Так, ще на етапі до підписання угоди про ДПП приватному інвесторові потрібно пройти складні процедури узгоджень. Водночас він не отримує від відповідних державних структур необхідних гарантій щодо виконання ними своїх зобов'язань. Згідно із затвердженим порядком спочатку необхідно підписати контракт про ДПП та розпочати його реалізацію, а вже потім держава прийматиме рішення про надання фінансової підтримки. Дане положення зводить на нівель з базову сутність ДПП.

Зокрема, на сьогодні в Україні немає прикладів успішної реалізації ДПП у будівництві автомобільних доріг. У 1998 році згідно з Указом Президента України «Про концесію на будівництво та експлуатацію нової автомобільних доріг: Львів – Краковець» від 04.07.98 №739/98 було оформлено відповідний договір-концесію. Проте внаслідок фактичного невиконання державою умов концесійного договору він у судовому порядку був розірваний. Аналогічна участь спіткала договір-концесію на будівництво автомобільної дороги Львів – Броди.

Водночас потенційні можливості для запровадження концесійних проектів ДПП у сфері автомобільних доріг є значними. За даними Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами, є реальні перспективи побудови великої кільцевої дороги в м. Києві на засадах ДПП. Згідно з проектом її довжина становитиме 213 км, з них 148 км буде побудовано з нуля. Визначено переможця міжнародного тендеру на право реалізації цього проекту. Його загальна вартість оцінюється у \$1,5–2 млрд. Частина кільцевої дороги використовуватиметься на платній основі [4].

Великий потенціал для розвитку різних форм ДПП має енергетична галузь. Так, 12.09.2013 ТОВ «Надра Юзівська» і голландсько-британська нафтогазова компанія Shell підписали газову угоду про спільну діяльність у видобутку вуглеводнів у межах Юзівської ділянки. Згідно з договором на першому етапі Shell вкладе у розвідку близько \$500 млн., а в цілому інвестування в промислову розробку і створення комунікацій на Юзівському родовищі оцінюється приблизно у \$10 млрд. За прогнозами фахівців, надходження газу очікується наприкінці 2014 року. За угодою буде пробурено 15 розвідувальних свердловин. Після цього можна буде сказати про точний обсяг видобутку газу на цій ділянці. За оптимістичним сценарієм він має становитиме 20 млрд. куб. м, за песимістичними – не менше 7–8 млрд. куб. м на рік [4].

Ведеться робота щодо запровадження окремих форм ДПП і в інших сферах економіки, зокрема житлово-кому-

нальному господарстві. Потреби підприємств ЖКГ в інвестиціях сягають сотень мільярдів гривень для модернізації житлового фонду, підвищення його енергоефективності, розвитку житлово-комунальної інфраструктури тощо.

У цілому оцінити нинішній стан розвитку різних форм ДПП в Україні складно, оскільки відсутня офіційна систематизована інформація. Можна лише констатувати, що практичне застосування ДПП не набуло достатнього розвитку в Україні, оскільки немає прикладів реалізації успішних інвестиційних проектів на засадах ДПП. У більшості випадків це пояснюється низьким рівнем довіри приватних інвесторів до державних структур, які виступають як партнери у проектах, тобто обидва партнери з певним острахом та недовірою ставляться один до одного. В цьому немає нічого дивного, бо політична складова є досить не певною, а інституційне середовище слабо визначеним і неапробованим унаслідок високого рівня корумпованості суспільства.

Успішний розвиток ДПП як механізму активізації інвестиційної діяльності та залучення приватних коштів у стратегічно важливі для країни сфери можливий лише за умови забезпечення балансу інтересів держави і приватного інвестора. В цьому контексті має бути забезпечено:

- безпеку інвестування коштів в об'єкти державної власності;
- гарантії виконання фінансових зобов'язань держави щодо проектів ДПП на весь термін їхньої реалізації;
- інтереси приватного інвестора у системі правосуддя, зокрема можливість вимагати від держави виконання власних зобов'язань та компенсації понесених втрат у разі їх недотримання за обсягом і строками;
- суспільний контроль за результативністю проектів на засадах ДПП – від техніко-економічного обґрунтування до отриманого економічного та соціального ефекту упродовж усього періоду його реалізації.

Висновки

Таким чином, державно-приватне партнерство виступає важливою інституційною формою формування довіри між підприємницьким сектором та державою, засобом підвищення ефективності управління державною власністю, інструментом залучення приватних інвестицій, впровадження інновацій, активізації інвестиційної діяльності, незамінним чинником розвитку інфраструктури. При цьому ДПП не повинно перетворитися в симбіоз корумпованої бюрократії і олігархічного бізнесу. Імперативом є – гарантування прозорих, рівних і конкурентних умов доступу приватних інвесторів до всіх видів державних інструментів: закупівель, субсидування, отримання ліцензії тощо.

Список використаних джерел

1. Богдан І.В. Роль іноземних інвестицій у розвитку державно-приватного партнерства / І.В. Богдан // Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – 10. – С. 57–64.

2. Длугопольський О. «Державний сектор» Versus «приватний сектор»: синергія ефективності через державно-приватне партнерство // Світ фінансів. – 2010. – №1. – С. 74–93.

3. Дутко Н.Г. Європейський досвід державно-приватного партнерства / Н.Г. Дутко // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.academy.gov.ua/ej/ej11/txts/1Odngdpv.pdf>

4. Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://www.bbc.co.uk>

5. Державно-приватне партнерство в системі регулювання економіки: монографія / [Єфименко Т.І., Черевиков Є.Л., Павлюк К.В. та

ін.]; за заг. ред. чл.-кор. НАНУ Т.І. Єфименко; НАН України, ін-т екон. та прогнозув. – К., 2012. – 372 с.

6. Москаленко О.М. Соціально-економічні результати технологічного державно-приватного партнерства у світі та проблеми його використання в Україні / О.М. Москаленко // Економічна теорія. – 2011. – №4. – С. 15–25.

7. Про державно-приватне партнерство: Закон України 01.07.2010 №2404-VI (із змін. і доповн.) [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>

УДК: 336.1

О.О. ЧЕЧУЛІНА,
к.е.н., доцент, директор Департаменту гармонізації державного внутрішнього фінансового контролю
Державної фінансової інспекції України

Сучасні проблеми застосування внутрішнього державного фінансового контролю і аудиту в Україні

У статті розглянуто причини необхідності запровадження державного внутрішнього фінансового контролю й аудиту. Визначено основні проблеми розвитку державного внутрішнього фінансового контролю й аудиту. Запропоновано напрями реформування державного внутрішнього фінансового контролю й аудиту в Україні.

Ключові слова: фінансові правопорушення, бюджетні кошти, державний зовнішній фінансовий контроль, державний внутрішній фінансовий контроль, внутрішній аудит, фінансово-бюджетна дисципліна.

В статье рассмотрены причины необходимости введения государственного внутреннего финансового контроля и аудита. Определены основные проблемы развития государственного внутреннего финансового контроля и аудита. Предложены направления реформирования государственного внутреннего финансового контроля и аудита в Украине.

Ключевые слова: финансовые правонарушения, бюджетные средства, государственный внешний финансовый контроль, государственный внутренний финансовый контроль, внутренний аудит, финансово-бюджетная дисциплина.

The reasons for the need to introduce the public internal financial control and audit were considered. The main problems of public internal financial control and audit were determined. Directions reform of public internal financial control and audit in Ukraine were proposed.

Keywords: financial offenses, budget funds, public external financial control, public internal financial control, internal audit, fiscal discipline.

Постановка проблеми. На сьогодні регулююча і каральна функції зовнішнього державного фінансового контролю ма-

ють поступитися місцем внутрішньому контролю – якості та ефективності, – налагодженим у кожній установі і підприємстві. Для будь-якого керівника ефективна система внутрішнього контролю – це своєрідна гарантія безпеки. Тобто кожен керівник повинен бути зацікавлений у її наявності. Вміле та ефективне використання керівником інструментів контролю в змозі попередити значну частину фінансових порушень та в якомусь сенсі гарантувати йому впевненість у правильності своїх управлінських дій перед зовнішніми контролюючими органами. Оскільки результати контрольних заходів останніх, як правило, мають фіскальний характер і констатують не лише невміле господарювання на об'єкті контролю, а мають негативні адміністративні, а подекуди і кримінальні наслідки все більшої уваги потребує дослідження передумов та суперечностей реалізації внутрішнього фінансового контролю і аудиту. Вищезазначене зумовлює актуальність статті.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Значну увагу теоретичним основам державного фінансового контролю і аудиту та його фінансово-економічним наслідкам приділяють у своїх наукових роботах такі українські вчені, як П.П. Андреев, Ф.Ф. Бутинець, І. В. Ващенко, І.О.Лютій, О.А. Петрик, В.К. Симоненко, Ю.Л. Субботович та інші.

У той же час в Україні недостатньо досліджені питання, що стосуються проблем використання методів та інструментів державного внутрішнього фінансового контролю і аудиту, особливостей його застосування і розвитку в умовах трансформації національної фінансової системи.

Метою статті є аналіз проблем та суперечностей розвитку державного внутрішнього фінансового контролю і аудиту в Україні.

Виклад основного матеріалу. За вимогами вітчизняного законодавства, і не лише бюджетного (а й адміністративного